

fantastisk vigtig brik til at sørge for, at mennesker ikke bliver udstødt og havner i de sociale problemer. Så det er i hvert fald også et meget vigtigt område for mig, som jeg vil sætse på i fremtiden for at forhindre en social udstødning og for at hjælpe nogle af de mennesker, vi her taler om.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er jo ingen tvivl om regeringens gode vilje. Det var jeg sådan set heller ikke så meget i tvivl om, da jeg rejste forespørgslen. Derimod var det, jeg frygtede mest, at de konkrete forslag – altså de helt firkantede forslag – var der få af. Der var ligesom ikke noget nyt at lægge til. Der var ikke nogen nye budskaber til de svage grupper, så man kunne sige: Nu bliver jeres hverdag forandret sådan og sådan, for vi har igangsat sådan og sådan.

Jeg har aldrig beskyldt regeringen eller statsministeren for ikke at mene det her alvorligt og da slet ikke, når det drejer sig om de psykisk syge. Der er jeg også enig i – ja, jeg tror faktisk, at hele Folketinget er enig i – at de sindslidendes vilkår ikke er gode nok. Det har vi givet udtryk for masser af gange. Regeringen ved også, at den kan få Folketingets fulde opbakning til konkrete tiltag. Det er bare at komme og leve varen, så skal vi nok stemme det hjem. Men jeg manglede f.eks. et tilsagn om, at psykiatriske skadestuer var noget, man skulle have på ethvert sygehus.

Det sjove ved det her – det er jo ikke sjovt, det er jo dybt tragisk – er, at de psykisk syge bliver jo mest syge om natten; de har det dårligst om natten. Vi ved godt, hvad der sker, når de ringer til vagtlægerne: De er ret trætte af dem. Vagtlægerne er overbebyrdede, og derfor er det de psykisk syge, der kommer sidst.

Hvis man har haft en psykisk syg i sin familie, så ved man også godt, at når man er blevet ringet op 450 gange om året, mens man sover, så slipper tålmodigheden op, og så finder man ud af, hvordan man skal trække stikket ud. Alt imens sidder personen og går fra at være grænsepsykotisk til at blive stangpsykotisk. Og når man bliver stangpsykotisk, bliver man ikke kun til fare for selv, men også til fare for sine omgivelser. Havde der været en psykiatrisk skadestue, ville den psykisk syge altid, inden vedkommende nåede at blive rigtig psykotisk, på en eller anden facon gebærde sig derhen.

Jeg kan ikke forstå, at man i Danmark har den holdning i forhold til andre lande, at medicineringen er det, vi lægger mest vægt på, hvorimod terapien, som faktisk er det, der hjælper de psykisk syge mest, er mindre afgørende.

Når man taler med psykiatere fra andre lande, er det jo sådan, at de rent behandlingsmæssigt opfatter Danmark som et uland på det her område. Vores behandlingsmetoder er 25 år tilbage i forhold til andre skandinaviske lande. Og jeg køber ikke statsministerens påstand om, at arbejdsløsheden er årsag til, at de psykisk syge bliver mere syge. Det er et sygt system, som gør, at de psykisk syge får det endnu ringere.

Jeg kan heller ikke købe den med, at så må vi jo forhandle med amter og kommuner, for hver eneste gang det viser sig, at regeringen lægger midlerne på bordet, hvor strandede så projektet? Det strandede i amterne eller kommunerne! Og det betyder, at det ikke kommer fra denne sal ud til dem, der har brug for det. Så burde regeringen altså tage sig sammen og fortælle kommuner og amter, at det kan Folketinget ikke blive ved med at finde sig i. Langmodigheden på det her punkt over for kommuner og amter er alt, alt for stor.

Så sagde statsministeren, at det jo er godt at forholde sig til virkelighedens liv, og jeg vil derfor komme med et eksempel fra virkelighedens liv på, hvordan det her foregår helt fra start til mål.

Man kan komme ud for, at nogle mennesker af en eller anden grund – og jeg skal ikke afvise, at de kan være kværuleanter, for der findes kværuleantiske lejere, som er umulige – bliver opsagt af deres lejlighed. Kommunen har jo en pligt til at skaffe dem en bolig, og det kan da også godt ske, at kommunen til at begynde med er velvilligt indstillet. Det holder så op.

Så kommer man ud for, at to ældre mennesker opholder sig på banegården. Det ved kommunen. Hvad gør kommunen? De opmagasinerer deres møbler et stykke tid. Henter dem. De udbetaler jo pension til dem, alligevel sælger de deres møbler – alt det, de har samlet sammen gennem 50 års ægteskab.

Efter 2 år dør konen, og manden bliver så af venlige mennesker flyttet op på vandrerhjemmet. Der boede han så i 3 år, indtil hans sag kom ind på mit skrivebord. Det gjorde den, fordi der var en søster, som havde fundet ud af, at det her jo ikke kunne blive ved med at gå. Og så måtte hun jo se, om hun kunne hjælpe, selv om han nu på det tidspunkt jo ikke havde nogen adresse.